

KRISTIN CASHORE

DARUL

Primul volum al trilogiei
CELE ȘAPTE REGATE

Traducere din limba engleză
SHAUKI AL-GAREEB

CITEȘTE PRIMUL CAPITOL
ÎN AVANPREMIERĂ!

editura rao

Carte legată, cu supracopertă
12,5 x 20 cm
384 pagini

KRISTIN CASHORE

Darul

© Kristin Cashore, 2008

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117–119, București, România
Tel./fax: (021) 224 12 31; 031 2286 205
office@raobooks.com
www.raobooks.com
www.rao.ro

ISBN 978-606-8251-60-8

DARUL

PREMII:

Câștigător a Mythopoeic Fantasy Award
for Children's Literature;

Câștigător a SIBA Book Award în categoria YA;

Indies Choice Book Award Honor Book în categoria
Best Indie Young Adult Buzz Book;

Publisher's Weekly Best Book of the Year;

School Library Journal Best Book of 2008;

Printre Amazon.com's Best Books of 2008;

Darul a fost bestseller pe listele New York Times și
Publisher's Weekly și a fost achiziționat în 28 de țări.

CAPITOLUL UNU

În aceste temnițe, întunericul era desăvârșit, dar Katsa avea o hartă în mintea sa. Una care până acum se dovedise a fi corectă, așa cum toate hărțile lui Oll aveau tendința să fie. Katsa pipăia pereții reci și număra ușile și culoarele în timp ce mergea. Cotind când era vremea s-o facă, oprindu-se în cele din urmă în fața unei deschizături care ar fi trebuit să conțină un șir de scări care duceau în jos. Se ghemui și pipăi în continuare cu mâinile. Era o treaptă de piatră, umedă și lunecoasă din pricina mușchiului, și alta sub ea. Asta însemna că era scara lui Oll. Spera doar că, atunci când el și Giddon o vor urmări cu torțele lor, vor vedea mușchiul

alunecos, vor păși cu grijă pe el și nu vor trezi morții cu tropăitul lor în marea grabă de a coborî scările.

Katsa se furișă în jos, pe scări. Coti o dată la stânga, de două ori la dreapta. Începu să audă voci când păși într-un culoar unde întunericul licărea portocaliu de la lumina unei torțe de pe perete. Dincolo de torță era un alt coridor unde, după spusele lui Oll, între doi și zece străjери ar fi trebuit să stea de veghe în fața unei anumite celule de la capătul culoarului.

Misiunea Katsei erau acești străjери. În primul rând, din cauza lor fusese ea trimisă.

Katsa se furișă spre lumini și hohotele de râs. Ar fi putut să se oprească și să asculte, să înțeleagă mai bine cu câți va avea de-a face, însă nu avea timp. Își trase gluga mai jos și se prelinse după colț.

Aproape că se împiedică de primele ei patru victime care stăteau pe podea de-a curmezișul, cu spatele lipit de perete, picioarele întinse, aerul duhnind a băutură puternică, pe care ei o aduseseră aici, jos, ca să piardă vremea. Katsa lovi și izbi tâmples și gâturi, iar cei patru bărbați se prăbușiră la pământ înainte ca surprinderea să li se fi instalat în ochi.

Mai era un singur străjer, care stătea în fața gratiilor celulei de la capătul coridorului. Se ridică în picioare și își scoase sabia din teacă. Katsa se apropie de bărbat, sigură că torța din spatele ei îi ascundea fața, în special ochii, de privirea lui. Îi estimează înălțimea, felul în care se mișca, fermitatea brațului care ținea sabia îndreptată spre ea.

– Stai pe loc! Este destul de limpede ce ești. Vocea lui era liniștită. Țăsta era curajos. Șfichiui aerul cu sabia, avertizând. Nu mă sperii tu pe mine.

Înaintă către ea. Se feri de arma lui și își întinse piciorul, izbindu-i tâmpla. Omul căzu la pământ.

Katsa păși peste el și fugi spre gratii, scrutând întunericul celulei. O siluetă stătea ghemuită, sprijinită de perete – o persoană prea obosită sau prea indiferentă ca să-i pese de bătălia ce se desfășura. Își înconjurase picioarele cu mâinile, iar capul îl avea băgat între genunchi. Tremura – îi auzea respirația. Katsa își schimbă poziția, iar lumina se opri pe silueta ghemuită. Părul îi era alb și tuns scurt. Văzu o licărire de aur în urechea lui. Harta lui Oll îi ajutase cu

sfințenie, deoarece acest om era un lienid. El era cel pe care îl căutau.

Trase de ivărul ușii. Încuiat. Ei bine, asta nu era chiar o surpriză și nu era problema ei. Fluieră o dată, încet, ca o bufniță. Îl întoarse pe spate pe străjerul curajos și îi vârî în gură una dintre pilulele ei. Fugi pe culoar, îi întoarse pe cei patru nefericiți pe spate, unul lângă celălalt și le băgă câte o pilulă în gură. Tocmai când începea să se întrebe dacă Oll și Giddon se rătăciseră prin temnițe, aceștia apărură de după colț și se furișară lângă ea.

– Un sfert de oră, nu mai mult, spuse ea.

– Un sfert de oră, domniță. Vocea lui Oll se auzi ca un bubuit. Mergi cu bine.

Luminile torțelor lor împrôșcară pereții când se apropiară de celulă. Bărbatul lienid gemu și se strânse și mai tare. Katsa îi privi hainele sfâșiate, pătate. Auzi inelul de deblocare al lui Giddon încurcându-se în ivăr. I-ar fi plăcut să aștepte să vadă dacă aveau să deschidă ușa, dar prezența ei era necesară în altă parte. Își îndesă pachetul cu pilule în mânecă și fugi.

Străjerii celulei raportau străjii temniței, iar straja temniței raporta sub-străjii. Sub-straja raporta străjii castelului. Straja de noapte, straja regelui, straja zidului și straja grădinii, de asemenea, raportau străjii castelului. De îndată ce un străjer remarca absența altuia, urma să se dea alarma și, în cazul în care Katsa și oamenii ei nu aveau să fie destul de departe, totul urma să fie pierdut. Ar putea fi urmăriți și s-ar ajunge la vărsare de sânge; i-ar vedea ochii și ar recunoaște-o. Așa că trebuia să le vină de hac tuturor. Oll bănuise că vor fi douăzeci. Prințul Raffin îi făcuse treizeci de pilule, în caz de trebuință.

Majoritatea străjerilor nu îi făcu probleme. Dacă s-ar putea furișa în spatele lor sau dacă erau adunați în grupuri mici, n-ar ști niciodată ce i-a lovit. Cu straja castelului, fu un pic mai complicat, deoarece cinci gardieni îi apărau postul. Se roti printre ei, lovind cu picioarele, cu mâinile, cu genunchii, iar straja castelului sări de la biroul său, ieși în viteză pe ușă și se repezi în încăierare.

– Recunosc un înzestrat când se află în fața mea. Împunse cu sabia, iar ea se rostogoli la o parte. Lasă-

mă să-ți văd culoarea ochilor, băiete. Am să ți-i scot. Să nu crezi că n-am s-o fac.

Îi făcu plăcere să-l lovească în cap cu plăseaua cuțitului ei. Îl apucă de păr, îl întoarse cu fața-n sus și-i puse o pilulă pe limbă. Cu toții vor spune, când se vor trezi cu dureri de cap și rușinați, că vinovatul fusese un băiat înzestrat cu darul luptei, acționând de unul singur. Vor presupune că era un băiat pentru că, îmbrăcată cu pantaloni obișnuiți și având glugă, ea arăta ca unul și deoarece, când oamenii erau atacați, nu se gândeau că ar fi putut să fie o fată. Și nimeni nu apucase să-l vadă pe Oll sau pe Giddon. Numai ea fusese văzută.

Nimeni nu se va gândi la ea. Indiferent de ceea ce ar putea fi înzestrata domniță Katsa, ea nu era o ucigașă care se furișă prin curți întunecate, la miezul nopții, deghizată. În plus, fata trebuia să se afle pe ruta estică. Unchiul ei, Randa, regele din regatul Middluns, o văzuse plecând chiar în acea dimineață, întreaga cetate privind în timp ce căpitanul Oll și Giddon, aghiotantul lui Randa, o escortau. Numai o

zi de călărit intens în direcția greșită ar fi putut-o aduce în sud, la curtea regelui Murgon.

Katsa fugi prin curte, pe lângă straturi de flori, fântâni și statui din marmură ce-l înfățișau pe Murgon. Era o curte destul de plăcută pentru un asemenea rege neplăcut; mirosea a iarbă și a pământ reavăn, dar și dulceața florilor înrouate. Fugi prin livada de meri a lui Murgon, o adunătură de străjeri drogați alergând după ea. Drogați, nu morți: o diferență ca de la cer la pământ. Oll și Giddon, și marea majoritate a restului Consiliului secret voiseră ca ea să îi omoare. Dar, la întâlnirea pentru plănuirea acestei misiuni, ea se certase cu ei, argumentând că, dacă i-ar omorî, ar pierde timp.

– Dacă se trezesc? întrebă Giddon.

Printul Raffin fusese jignit.

– Te îndoiești de doctoria mea. Nu se vor trezi.

– Ar fi mai rapid să îi omori, spusese Giddon, ochii săi căprui privind-l cu insistență.

Capetele din încăperea întunecată îl aprobaseră.

– Nu pot să o fac în timpul alocat, zisese Katsa și, când Giddon începuse să protesteze, ridicase mâna.

Suficient! N-am să-i omor. Dacă îi vreți morți, atunci puteți trimite pe altcineva.

Oll zâmbise și îl bătuse pe spate pe tânărul lord.

– Gândește-te, lord Giddon, va fi și mai amuzant pentru noi. Jaful perfect, pe lângă toți străjerii lui Murgon, și nimeni rănit? E un joc bun.

Încăperea izbucnise în râsete puternice, dar Katsa nu schițase nici măcar un zâmbet. Nu îi va omorî dacă nu trebuia să o facă. Odată omorât un om, nu puteai să-l reînvii, iar ea omorâse destui. În cea mai mare parte, pentru unchiul ei. Regele Randa o socotise a fi folositoare. Când huliganii de la graniță fac probleme, de ce să trimiți o întreagă armată dacă este suficient un singur reprezentant? Era mult mai economic. Dar omorâse, de asemenea, și pentru Consiliu, când nu putuse să evite. Dar, de data asta, avea de ales.

La capătul îndepărtat al livezii, dădu peste un bărbat – un străjer – bătrân, la fel de bătrân probabil ca și lienidul. Stătea în dumbrava formată din copaci tineri, sprijinindu-se de sabia sa, gârbovit. Se furișă în spatele lui și se opri. Mâinile care se

odihneau pe plăseaua cuțitului îi tremurau ușor. N-avea păreri bune despre un rege care nu își pensiona străjerii când aceștia deveneau prea bătrâni pentru a mai ține o sabie acătării.

Însă, dacă îl lăsa, acesta i-ar găsi pe cei pe care ea îi drogase și ar da alarma. Îl izbi o dată, cu putere, în ceafă, iar el se prăbuși și scoase un răsuflat ușor. Îl întoarse cât de delicat putu, iar apoi îi vârî o pilulă în gură. Își trecu degetele pe deasupra cucuiului ce i se formase pe craniu. Spera ca acesta să fie rezistent.

Odată, omorâse din greșeală; o amintire care rămăsese adânc înrădăcinată în conștiința ei. Așa își anunțase darul ei natura, cu zece ani în urmă. Era o copilă, abia avea opt ani. Un bărbat care era un fel de văr îndepărtat venise în vizită la curte. Ea nu îl plăcuse – parfumul lui puternic, privirile deocheate aruncate fetelor care îl serveau, felul în care privirea sa le urmărea prin încăpere, modul în care le atingea când credea că nimeni nu-l privește. Când începuse să o bage în seamă pe Katsa, fata devenise precaută.

– Ce micuță adorabilă, spusese el. Ochii înzestraților pot fi atât de neatrăgători! Dar ție,

fetiță norocoasă, îți scot în evidență frumusețea. Care ți-e darul, scumpete? Să spui povești? Să citești minți? Gata, știu. Ești dansatoare.

Katsa nu știuse care era darul ei. În cazul unor dăruri dura mai mult până să răsară la suprafață. Dar, chiar dacă ar fi știut, nu ar fi vrut să discute asta cu vărul ei. Se încruntase la el și se întorsese. Dar, apoi, mâna lui alunecase să o apuce de picior, iar brațul ei tâșnise și-l izbise drept în față. Atât de tare și de rapid, că îi împinsese oasele nasului tocmai în creier.

Doamnele de la curte țipaseră, una leșinase. Când îl ridicaseră din balta de sânge de pe podea și se dovedise că murise, curtea rămăsese mută și începuse să bată în retragere. Ochi înfricoșați – nu numai cei ai doamnelor, ci și ai soldaților, ai aghiotanților înarmați cu săbii –, cu toții erau îndreptați spre ea. Era în regulă să mănânci preparatele făcute de bucătarul regelui, al cărui dar era gătitul, sau să trimiți caii la rânđașul cailor, care era înzestrat pentru asta. Dar o fată al cărei dar era omorâtul? Acesta era un pericol.

Alt rege ar fi surghiunit-o sau chiar ar fi omorât-o, deși era copilul surorii sale. Dar Randa era isteț. El înțelesese că, în timp, nepoata sa ar putea servi scopurilor sale practice. O trimise în apartamentele ei și o ținuse acolo săptămâni întregi, drept pedeapsă, dar asta fusese tot. Când pedeapsa se sfârșise, cu toții fugeau din calea ei. Nimeni nu o plăcuse niciodată înainte, deoarece nimănui nu-i plăceau înzestrații, dar cel puțin îi toleraseră prezența. Acum, nu exista nici un simulacru de prietenie.

– Păziți-vă de cea cu un ochi albastru și unul verde, le șopteau ei musafirilor. Și-a omorât vărul dintr-o lovitură. Deoarece i-a spus că are ochi frumoși.

Nici măcar Randa nu-i stătea în cale. Un câine ucigaș poate fi folositor unui rege, dar el nu voia să-i doarmă la picioare.

Prințul Raffin era singurul care-i dorea prietenia.

– N-ai s-o mai faci încă o dată, nu? Nu cred că tata o să te lase să omori pe oricine vrei.

– N-am vrut niciodată să-l omor, spuse ea.

– Ce s-a întâmplat?

Katsa își răscoli amintirile.

– M-am simțit ca și cum m-aș fi aflat în pericol. Așa că l-am lovit.

Prințul Raffin clătină din cap.

– Trebuie să-ți controlezi darul, zise el. În special dacă e un dar ca al tău. Trebuie să faci asta, altminteri tatăl meu ne va interzice să ne mai vedem.

Acesta era un gând înfiorător.

– Nu știu cum să-l controlez.

Raffin se gândi la asta.

– Ai putea să-l întrebi pe Oll. Spionii regelui știu cum să rănească fără să omoare. În felul acesta fac ei rost de informații.

Raffin avea unsprezece ani, cu trei mai mult decât Katsa, și, după standardele ei, era foarte înțelept. Îi luă în considerație sfatul și se duse la Oll, căpitanul încărunțit și spionul-șef al regelui Randa. Oll nu era prost – știa că trebuie să-i fie frică de fata cu un ochi albastru și altul verde. Dar, de asemenea, mai avea și ceva imaginație. Se întrebă, așa cum nu îi mai venise niciodată cuiva să se întrebe, dacă fata, Katsa, nu fusese la fel de șocată ca toată lumea de moartea vărului ei. Și, cu cât se

gândea mai mult la asta, cu atât devenea mai curios în legătură cu potențialul ei.

Începuseră antrenamentul cu regulile de bază. Nu avea să exerseze pe el și nici pe oricare alt om al regelui. Avea să exerseze pe manechine pe care ea le făcuse din saci cusuți unul de celălalt și umpluți cu grâne. Avea să exerseze pe prizonierii pe care Oll îi adusese, bărbați ale căror morți fuseseră deja decretate.

Exersa în fiecare zi. Își descoperi propria viteză și propria forță explozivă. Descoperi unghiul, poziția și intensitatea unei izbituri mortale *versus* o lovitură de schilodire. Învățase cum să dezarmeze un bărbat și cum să-i rupă piciorul, și cum să-i răsucescă brațul atât de tare, încât acesta să se oprească din a se lupta și să implore să fie eliberat. Învățase cum să folosească o sabie și cuțitele, și pumnalele. Era atât de rapidă și de concentrată, atât de creativă, că putea găsi o cale de a bate un bărbat chiar dacă ea avea ambele brațe legate la spate. Atât de puternic era darul ei.

Cu timpul, controlul se îmbunătățise, iar ea începuse să exerseze cu soldații lui Randa – opt sau

zece deodată și complet îmbrăcați în armuri. Antrenamentele ei era spectacole desăvârșite; bărbați adulți mârâind și zdrăngănind gălăgioși, o copilă neînarmată învârtindu-se și năpustindu-se printre ei, doborându-i cu un genunchi sau o mână pe care ei nu o vedeau decât când erau deja la pământ. Uneori, curtenii veneau și ei să-i vadă exercițiile. Dar, dacă ea le surprindea privirile, aceștia și le plecau și se grăbeau să dispară.

Pe regele Randa nu îl deranja că Oll își sacrifică timpul. Știa că era necesar. Katsa nu avea să-i fie de folos dacă nu-și putea controla darul.

Iar acum, în curtea regelui Murgon, nimeni nu îi putea critica modul de a se controla. Se mișca ușor pe iarba de lângă aleile cu prundiș, fără să scoată vreun sunet. Până acum, Oll și Giddon trebuiau să fi ajuns la zidul grădinii, unde doi dintre servitorii lui Murgon, prieteni ai Consiliului, le păzeau caii. Aproape că ajunsese și ea acolo; văzu linia întunecată din față, complet întunecată, proiectată pe cerul negru.

Gândurile îi erau răvășite, dar ea nu visa cu ochii deschiși. Simțurile îi erau ascuțite. Percepu fiecare

frunză care cădea în grădină, trosnetul fiecărei crengi. Și fu uimită când zări un bărbat ieșind din întuneric și apucând-o de la spate. Își petrecu un braț în jurul taliei ei și îi puse un cuțit la gât. Acesta începu să vorbească, dar, într-o secundă, ea se eliberă din strânsoarea lui, îi smulse cuțitul din mână și îl aruncă pe jos. Îl azvârli pe bărbat peste umeri.

El ateriză în picioare.

Mintea ei era în alertă. Omul era un înzestrat, un luptător. Asta era foarte clar. Chiar dacă n-avea nici un simț în mâna cu care i-a lovit pieptul, tot ar fi știut că ea era femeie.

Se întoarse să o privească în față. Se uitară unul la celălalt, cu precauție, fiecare fiind doar o umbră pentru celălalt. El vorbi:

– Am auzit de o domniță cu acest dar special.

Vocea lui era gravă și profundă. Se simțea ceva ca un ritm vioi în cuvintele sale, nu era un accent pe care ea să-l fi cunoscut. Trebuia să descopere cine era, ca să poată ști cum să procedeze cu el.

– Nu pot să nu mă întreb ce face o doamnă atât de departe de casă, fugind prin curtea regelui Murgon în miez de noapte, spuse el.

Își schimbă ușor poziția, plasându-se între ea și zid. Era mai înalt decât ea și grațios în mișcări ca o pisică. Amăgitor de calm, pregătit să acționeze rapid. Cu ajutorul unei torțe de pe cărarea din apropiere, Katsa văzu în urechile sale cercei rotunzi, mici, de aur. Iar fața îi era nebărbierită, ca a unui lienid.

Își schimbă poziția, înclinându-se, cu corpul la fel de încordat ca al lui. N-avea prea mult timp să se decidă. El știa ce era ea. Dar, dacă el era un lienid, nu voia să-l ucidă.

– N-ai nimic de zis, domniță? Cu siguranță, știi că n-am să te las să treci fără o explicație.

Era ceva jucăuș în vocea lui. Îl privi tăcută. Își întinse brațele într-o mișcare fluidă, iar ochii ei zăriră inelele de aur care străluceau pe degetele lui. Era de-ajuns. Cerceii din ureche, inelele, ritmul vioi al cuvintelor sale – era de-ajuns.

– Ești un lienid, spuse ea.

– Stai bine cu vederea, zise el.

– Nu atât de bine, încât să-ți văd culorile ochilor.

Râse.

– Cred că eu știu culorile ochilor tăi.

Simțul practic îi ceru să-l omoare.

– Uite cine vorbește că eu nu sunt acasă, rosti ea. Ce caută un lienid în curtea regelui Murgon?

– Am să-ți spun motivele mele dacă mi le spui și tu pe ale tale.

– N-am să-ți spun nimic, iar tu trebuie să mă lași să trec.

– Trebuie?

– Dacă nu, am să te forțez.

– Crezi că poți?

Fata îl fentă spre dreapta, dar el o prinse fără efort. O făcu din nou, mai rapid. Iarăși, el o prinse cu ușurință. Era foarte bun. Însă ea era Katsa.

– Știu că pot, zise ea.

– Ah. Vocea lui părea amuzată. Dar ar putea să dureze câteva ceasuri bune.

De ce se juca? De ce nu dădea alarma? Poate că era și el un criminal, un criminal înzestrat. Și, dacă

era așa, asta îl făcea aliat sau dușman? Ar fi văzut cu ochi buni un lienid salvarea prizonierului? Da – doar dacă nu era un trădător. Sau dacă acest lienid nici măcar n-ar fi avut habar ce conțineau temnițele lui Murgon – regele păstrase foarte bine secretul.